

Olesno, dn. 16 maja 2023r.

N/znak: 6220/4-12/22-23

Decyzja o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia

Wójt Gminy Olesno, po przeprowadzeniu wznowionego postępowania w sprawie decyzji ostatecznej Wójta Gminy Olesno z dnia 25 października 2022 r. o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski” (znak: 6220/4-6/22), na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 w zw. z art. 145 § 1 pkt 4, 108 § 1 i 150 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 775 ze zm.) w zw. z art. 62 ust. 1 pkt a) art. 75 ust. 1 pkt. 4, 80 ust. 2, oraz art. 85 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 1029 ze zm.),

orzeka:

- 1. uchylić decyzję Wójta Gminy Olesno z dnia 25 października 2022 r. o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski” (znak: 6220/4-6/22);**
- 2. odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski” (znak: 6220/4-6/22);**
- 3. nadać decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.**

Uzasadnienie

W wyniku wniosku Dansk Teknologi Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, zostało wszczęte postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski” (znak: 6220/4-6/22) w miejscowości Wielopole. Jak podał wnioskodawca, planowane przedsięwzięcie miało polegać na budowie punktu produkcji substratu organicznego. Surowcem wykorzystywanym do produkcji substratu będą bioodpady, przetwarzane w instalacji w technologii ECOGI. Zaletą zastosowanej technologii ECOGI jest niewielka powierzchnia zajmowanej instalacji, proces zapewniający bieżące przetwarzanie surowca w hermetycznej instalacji, a także minimalizacja miejsc magazynowania i niezbędnego bufora procesowego. Realizacja przedsięwzięcia będzie obejmować w szczególności:

- budowę obiektu, w którym umiejscowiona zostanie instalacja do wytwarzania substratu oraz przetwarzania i krótkotrwałego magazynowania niewielkiej ilości surowca wraz z zapleczem technicznym i socjalnym,
- montaż linii do mechanicznego oczyszczania bioodpadów i zbiornika magazynowo – uśredniającego dla biopulpy (substratu organicznego),
- przystosowanie infrastruktury do eksploatacji instalacji (drogi dojazdowe, place manewrowe, waga).

Ilość produkowanego substratu wyniesie ok. 351 m³/dobę.

Punkt produkcji substratu zostanie zlokalizowany na działce nr 4/7 w miejscowości Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski. Planowana inwestycja położona jest niedaleko południowo zachodniej granicy gminy Olesno, w miejscowości Wielopole. Wieś ta, podobnie jak cała gmina Olesno, ma przede wszystkim charakter rolniczy. W jej obrębie znajduje się także niewielki kompleks leśny. Obszar analizowanego przedsięwzięcia jest położony na terenie przewidzianym pod działalność produkcyjną, w bezpośrednim sąsiedztwie funkcjonujących zakładów Grupy Produkcyjnej „Wielopolanka”. Analizowany obszar objęty jest częściowo miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z zapisami mpzp działka nr 4/7 znajduje się w strefie oznaczonej symbolem M 11 RPU i posiada następujące przeznaczenie: M11RPU: tereny bazy produkcji rolno hodowlanej, przetwórstwa rolnospożywczego oraz produkcji kostki brukowej i innych materiałów budowlanych a także innej produkcji nierolniczej.

W najbliższym otoczeniu terenu, na którym realizowane będzie przedsięwzięcie znajdują się od północy oraz od wschodu – zabudowania Grupy Producentkiej „Wielopolanka”, od południa tereny użytkowane rolniczo, w dalszej odległości droga gminna, od zachodu – nieużytki, w dalszej kolejności tereny użytkowane rolniczo oraz rzeka Żabnica.

Punkt produkcji substratu organicznego wyposażony będzie w instalację produkcyjną w technologii ECOGI. Prowadzony proces będzie polegał na mechanicznym przetwarzaniu surowca (bioodpadów) w celu wytworzenia z nich biopulpy, stanowiącej substrat organiczny do procesów fermentacji (komory fermentacyjne biogazowni/oczyszczalni). W instalacji będzie także następować wytwarzanie odpadów (zanieczyszczeń fizycznych oraz frakcji mineralnej) oraz krótkotrwałe magazynowanie odpadów (magazynowanie odpadów przyjmowanych na powierzchni 75 m² w bunkrze wyladowczym i komorze magazynowej oraz magazynowanie odpadów wytwarzanych w 3 kontenerach KP-30, umieszczonych w hali produkcyjnej). W obrębie zajmowanego terenu poruszać się będą pojazdy przywożące surowiec do przetworzenia oraz pojazdy odbierające biopulpę i wysortowane zanieczyszczenia. Teren nieruchomości, po której poruszać się będą pojazdy (drogi wewnętrzne, place manewrowe) wykonany będzie ze szczelnej nawierzchni. Proces produkcyjny będzie prowadzony w zamkniętej hali, wyposażonej w wentylację mechaniczną. Przyjmowany surowiec będzie na bieżąco poddawany procesowi przetwarzania w hermetycznej instalacji do mechanicznego przetwarzania (rozpulpiania) bioodpadów. Celem utrzymania ciągłości pracy instalacji surowiec będzie mógł być krótko magazynowany w bunkrze rozładowniczym wraz z komorą magazynową. Zapewnić to ma minimalizację ewentualnych uciążliwości wynikających z magazynowania surowca (bioodpadów). Dodatkowo, powietrze odprowadzane systemem wentylacyjnym trafiać będzie do biofiltru, który będzie miał za zadanie wyeliminowanie ewentualnych substancji złośliwych z hali. Zastosowany system wyeliminuje uciążliwości odorowe związane z prowadzonymi procesami. W analizowanej instalacji surowcem będą przede wszystkim odpady kuchenne pochodzące z selektywnej zbiórki (brązowy pojemnik, kod odpadu 200108). Przewiduje się także możliwość przetwarzania innych odpadów ulegających biodegradacji o podobnej charakterystyce morfologicznej odpadu lub zakwalifikowanych pod innym kodem. Ze względu na fakt, że klasyfikacja dostarczanych odpadów będzie zależna od podmiotu wytwarzającego odpad, zbierającego odpad lub gminy, a co za tym idzie – zależna

np. od zastosowanego systemu selektywnej zbiórki, uwzględnia się możliwość przyjęcia szerszego zakresu kodów odpadów. Kluczowym elementem weryfikacji możliwości przyjęcia odpadu do procesu przetwarzania będzie jego klasyfikacja fizyczna (morfologiczna), w tym przede wszystkim określenie, czy odpad zbliżony jest właściwościami do typowych bioodpadów, tzn. odpadów kuchennych. Poniżej podano niewyczerpującą listę kodów odpadów, które mogą stanowić surowiec do procesu produkcyjnego (zgodnie z katalogiem odpadów):

L.p.	Kod odpadu	Rodzaj odpadu
Główny surowiec produkcyjny		
1.	20 01 08	Odpady kuchenne ulegające biodegradacji
Pomocnicze surowce produkcyjne		
2.	16 03 06	Organiczne odpady inne niż wymienione w 16 03 05, 16 03 80
3.	16 03 80	Produkty spożywcze przeterminowane lub nieprzydatne do spożycia
4.	20 01 99	Inne niewymienione frakcje zbierane w sposób selektywny
5.	20 02 01	Odpady ulegające biodegradacji

Podstawą procesu jest praca pulpera – zbiornika, w którym następuje delikatne rozdrabnianie (rozpulpianie) surowca, tj. zanieczyszczonych odpadów organicznych. Wolnoobrotowy system stosowany w pulperze sprawia, że opakowania, w których znajdują się odpady, są nacinane, ale nie są rozdrabniane do elementów poniżej 1 cm. Wtrącenia nieorganiczne o takich wymiarach są efektywnie odseparowywane od masy organicznej w separatorze. Po odseparowaniu zanieczyszczeń i frakcji mineralnej, czysta biopulpa trafia do zbiornika magazynowo-uśredniającego. Zanieczyszczenia nieorganiczne są myte i przygotowywane do dalszego odzysku w instalacjach zewnętrznych. Każda partia przyjętego surowca, tj. bioodpadów, podlegać będzie ważeniu i ewidencjonowaniu. Surowiec rozładowywany będzie do zagłębionego bunkra. Stąd automatycznym podajnikiem przemieszczany będzie do głównej komory magazynowej lub bezpośrednio do leja zasypowego instalacji. Ze strefy rozładunku, surowiec ładowany będzie do leja zasypowego. Stąd podajnikiem ślimakowym transportowany będzie do pulpera. Ruch śruby w podajniku prowadzi do rozrywania worków, w których znajdują się odpady. Nie jest to kluczowe dla procesu, ale pomaga we wstępnej homogenizacji surowca. Transportowany surowiec zasypywany będzie do pulpera - zbiornika, w którym zachodzi proces rozpulpiania (rozdrabniania) odpadów. Podczas napełniania pulpera surowiec mieszany będzie z wodą technologiczną z płukania zanieczyszczeń przed prasą śrubową, czyli pochodzącą z kolejnego etapu procesu. Po napełnieniu, pulper zostaje szczelnie zamknięty. Uruchomiony zostaje wirnik w dnie zbiornika i rozpoczyna się proces rozpulpiania. Proces trwać będzie od 12 do 15 minut, w zależności od morfologii surowca (rodzaju przetwarzanych odpadów) i parametrów procesu dobranych przez operatora. Po zakończeniu procesu rozpulpiania otwarty zostaje zawór na dnie zbiornika. Pulpę odprowadza się do znajdującego się poniżej separatora. Po opróżnieniu pulpera zawór zamyka się i może rozpocząć się następna sekwencja napełniania. Podczas wyładowywania pulpy, w separatorze uruchomiony zostaje wirnik, który rozdziela substrat na dwie frakcje. Biopulpa (tj. pulpa pozbawiona zanieczyszczeń) będzie pompowana do zbiornika magazynowo – uśredniającego. Zanieczyszczenia fizyczne (odrzut) będą zatrzymywane w separatorze przez wirnik separatora i perforowaną płytę z otworami 6 mm. Równocześnie rozpoczyna się mycie zanieczyszczeń wodą technologiczną. Mycie ma na celu wydzielenie z zanieczyszczeń substancji organicznych, tak aby można było przekazać je innym odbiorcom do dalszego odzysku. Woda z mycia zanieczyszczeń wraz z substancjami organicznymi będzie pompowana do

zbiornika i wykorzystana ponownie do procesu rozpulpania, przy kolejnym załadunku surowca. Zanieczyszczenia przepłukiwane będą dwukrotnie, aby odzyskać jak najwięcej substancji organicznych. Po zakończeniu drugiej sekwencji mycia otwierać się będzie zawór poniżej separatora, a zanieczyszczenia będą odwadniane najpierw w ślimaku odwadniającym, a następnie w prasie ślimakowej. Będą one odwadniane do ok. 50% wilgotności, a następnie trafiać będą do magazynu, skąd będą odbierane przez uprawnionych odbiorców i zagospodarowywane w zewnętrznych instalacjach. W procesie przewiduje się ponadto wydzielenie frakcji mineralnej z zanieczyszczeń fizycznych – doświadczenia z instalacji wykorzystujących proces Ecogi wskazują, że udział frakcji mineralnej wynosi około 5% udziału frakcji zanieczyszczeń fizycznych. Frakcja mineralna będzie odseparowywana od zanieczyszczeń fizycznych podczas ich przepłukiwania z separatora. Biopulpa odzyskana w separatorze kierowana będzie do końcowego zbiornika magazynowo-uśredniającego, wyposażonego w mieszadła (w przypadku przedmiotowej instalacji przewiduje się zastosowanie jednego zbiornika magazynowo – uśredniającego). Biopulpa stanowić będzie gotowy substrat organiczny do prowadzenia procesów fermentacji. Będzie ona wykorzystywana w komorach fermentacyjnych oczyszczalni/ biogazowni. Przy projektowaniu analizowanej instalacji przyjęto następujące założenia:

Maksymalna ilość dni pracy urządzenia do doczyszczania odpadów w roku: 350 dni.

Maksymalna przepustowość urządzenia wynikająca ze specyfikacji technicznych: 12 Mg/h surowca, stanowiącego bioodpady, co przekłada się na:

- 96 Mg /dobę przy pracy na jedną zmianę,
- 192 Mg /dobę przy pracy na dwie zmiany,
- 288 Mg /dobę przy pracy na trzy zmiany.

Maksymalna roczna przepustowość urządzenia:

- 33 600 Mg (96 Mg /dobę x 350 dni) przy pracy na jedną zmianę,
- 67 200 Mg (192 Mg /dobę x 350 dni) przy pracy na dwie zmiany,
- 100 800 Mg (288 Mg /dobę x 350 dni) przy pracy na trzy zmiany.

Przyjmując 95% dostępność urządzeń (deklaracja producenta), maksymalna ilość surowca możliwa do przetworzenia wynosi $100\,800\text{ Mg} \times 95\% = 95\,800\text{ Mg/rok}$ w systemie trójsmianowym. System i czas pracy urządzenia do mechanicznego doczyszczania odpadów będzie uzależniony od ilości surowca dostarczanego do instalacji. Inwestor przyjmuje w tym zakresie dodatkowy margines bezpieczeństwa i zakłada, że przetwarzanie surowca (tj. bioodpadów) wyniesie:

- Maksymalnie 94 500 Mg/rok
- Maksymalnie 270 Mg/dobę

W analizach objętych niniejszym raportem przyjęto wydajność procesu produkcyjnego na powyższym, wynikającym z dostępności urządzeń i zrationalizowanym przez wnioskodawcę, poziomie.

Należy zaznaczyć, że pulper, separator i prasa ślimakowa są zaprojektowane w taki sposób, że nie powstają w nich złogi osadów ani zanieczyszczeń, więc nie wymagają okresowych czyszczeń. Zbiornik magazynowo – uśredniający jest natomiast wyposażony w mieszadła, które zapewniają ruch biopulpy i eliminują ryzyko powstawania złogów osadu. Uwzględnia się natomiast okresowe przeglądy urządzeń lub wymiany elementów 2 razy w roku. Przy okazji przeglądów następuje mycie urządzeń z użyciem wody technologicznej, która następnie trafia do zbiornika magazynowo- uśredniającego. Nie powstają w tej sytuacji żadne dodatkowe ścieki i odpady, a jedynie partia biopulpy o dużej zawartości wody, która zostanie uśredniona w zbiorniku magazynowo – uśredniającym.

W ramach eksploatacji przedsięwzięcia planuje się krótkotrwale magazynowanie odpadów. Magazynowanie odpadów odbywać się będzie dodatkowo na niewielkich powierzchniach. Zakłada się stałą rotację przetwarzanego surowca (tj. bioodpadów) i wytwarzanego substratu

organicznego. Niskie pojemności magazynów będą tę rotację dodatkowo determinować. Niskie pojemności magazynów są założeniem mającym na celu obniżenie uciążliwości wynikających z magazynowania bioodpadów. Krótkotrwałe magazynowanie dotyczyć będzie:

- surowca - bioodpadów przyjmowanych do przetwarzania (komora magazynowa wraz z bunkrem rozładunkowym, służąca jako bufor procesowy gromadzący nadmiar bioodpadów do przetworzenia i zapewniająca stały strumień wsadu procesowego, powierzchnia magazynowa: 75m²),
- odpadów wytworzonych: zanieczyszczeń fizycznych oraz frakcji mineralnej.

Dodatkowo magazynowaniu podlegać będzie także biopulpa, klasyfikowana jako produkt (substrat organiczny dla biogazowni) – szczegółowa klasyfikacja zostanie określona na etapie wydawania pozwolenia na przetwarzanie odpadów.

Zakłada się, że pojemność magazynu odpadów przyjmowanych oraz wytwarzanych będzie zabezpieczał okres ok. 1 dnia pracy instalacji (średnie przyjęcie surowca na poziomie 270 Mg, a ilość zanieczyszczeń wytworzonych na poziomie 20% odpadów przyjętych).

Na potrzeby higieniczno - sanitarne pracowników instalacji, w liczbie średnio ok. 17 osób, w tym na stanowiskach nierobotniczych 2 osoby, wyznaczono oddzielne pomieszczenia socjalne, wyposażone w umywalki, muszle klozetowe oraz kabiny natryskowe w części administracyjno – socjalnej. Ścieki powstające w węźle sanitarnym będą odprowadzane do istniejącego wybieralnego zbiornika podziemnego o pojemności 20,0 m³, znajdującego się we wschodniej części działki o nr 526 / 8, z którego będą one odbierane przez uprawnione podmioty, samochodami asenizacyjnymi, na co Zarządzający podpisze stosowną umowę.

W procesach przetwarzania tworzyw sztucznych, w wannach flotacyjnych, stosowana jest woda, która ulega zanieczyszczeniu, głównie produktami destrukcji polimeru, plastifikatorami oraz zawiesiną mineralną (piasek, kamienie, pyły, pozostałości spożywcze, oleje, elementy etykiet itp.). Woda wykorzystywana w procesach mycia pobierana będzie ze zbiornika retencyjnego służącego do zbierania wód opadowo – roztopowych. W przypadku jej braku, uzupełniana będzie z lokalnego wodociągu. Ścieki technologiczne, będące pozostałościami z procesów oczyszczania ścieków z mycia produktu, będą zrzucane do zbiornika wybieralnego i wywożone na oczyszczalnię ścieków.

Z uwagi na to, że planowane przedsięwzięcie, polegające na przetwarzaniu tworzyw sztucznych, jest wysoce wodochłonne, z uwagi na potrzebę mycia zabrudzonego surowca przeznaczonego do przetwarzania, koniecznym jest zastosowanie zamkniętego obiegu wody wymagającego jej podczyszczenia. Planuje się, że zapotrzebowanie wody do celów technologicznych, będącej uzupełnieniem strat wynikających z procesów jej oczyszczania wyniesie do 20,0 m³ / miesiąc, a wielkość maksymalnej straty wody (ścieki technologiczne) wymagającej uzupełnienia to 0,871 m³ / d.

Zbiornik na ścieki technologiczne będzie zlokalizowany w granicy działek nr 526 / 7 i 526 / 8, do których Wnioskodawca posiada tytuł prawny. Przyjęto, że zbiornik ten będzie miał pojemność ok. 8,0 m³, co wymagało będzie konieczność jego opróżniania co 2 do 2,5 tygodnia. Wody opadowe z dachów odprowadzane będą systemem rynien bezpośrednio na powierzchnię wewnętrznych dróg i placów, skąd będą ujmowane wewnętrzną siecią kanalizacji burzowej i odprowadzane do zbiornika retencyjnego o pojemności ok. 600,0 m³. Wody opadowe z powierzchni dachów, w częściach gdzie nie będzie to uzasadnione ze względu na formę zabudowy oraz ukształtowanie terenu, będą odprowadzane poprzez rury spustowe, i dalej poprzez wylewkę na betonową opaskę (szer. 50,0 cm) przy budynku, a z opaski na własne tereny biologicznie czynne. Przyjęte rozwiązania techniczne w zakresie ujęcia i odprowadzenia wód opadowo – roztopowych nie naruszają stosunków wodnych, w zakresie odprowadzania ich w sposób niekontrolowany na powierzchnię działek sąsiednich. Ścieki technologiczne z instalacji nie będą wprowadzane do wód powierzchniowych, podziemnych ani do ziemi.

W fazie realizacji przedsięwzięcia, tj. w trakcie budowy instalacji, emisja hałasu do środowiska następować będzie w związku z pracą specjalistycznego sprzętu, środków transportu oraz prowadzonymi pracami budowlanymi. Przewiduje się wdrożenie rozwiązań organizacyjnych, mających na celu minimalizację uciążliwości związanych z emisją hałasu dla najbliższego otoczenia.

W wyniku prowadzonych prac następować będzie niezorganizowana emisja gazów i pyłów do powietrza. Będzie ona wynikać z pracy specjalistycznego sprzętu, środków transportu oraz prac budowlanych. Powyższe emisje będą miały charakter okresowy i krótkotrwały, występować będą wyłącznie w trakcie trwania prac budowlanych i transportu materiałów.

Zidentyfikowano następujące źródła emisji substancji do powietrza na etapie eksploatacji punktu produkcyjnego i pracy instalacji:

I. Emisja niezorganizowana – spalanie paliw w silnikach pojazdów:

- a. Ruch samochodów ciężarowych dowożących surowiec,
- b. Ruch samochodów ciężarowych odbierających zanieczyszczenia i frakcję mineralną,
- c. Ruch samochodów ciężarowych odbierających biopulwę.

II. Emisja niezorganizowana – powietrze procesowe:

- a. Emisja substancji z hali produkcyjnej – emisja z biofiltra.

Biorąc pod uwagę charakterystykę procesu oraz przetwarzanego surowca, emisje pyłów z analizowanej instalacji będą niskie. Bioodpady, stanowiące przede wszystkim spożywcze odpady organiczne, charakteryzują się wysoką wilgotnością, powyżej 66% [7]. Z analiz prowadzonych w Polsce i na świecie [8], [9] wynika, że bioodpady kuchenne typowe dla zabudowy wielorodzinnej, stanowiące podstawowy surowiec dla przedmiotowej instalacji, charakteryzują się niską zawartością frakcji drobnej <10mm (zawartość frakcji drobnej na poziomie poniżej 10%).

Na etapie realizacji przedsięwzięcia przewiduje się wytwarzanie odpadów: budowlanych, remontowych, opakowaniowych oraz komunalnych. Będą to odpady z grup 15, 17 i 20 katalogu odpadów. Źródłem powstawania będą prace budowlane, montażowe oraz bytowanie pracowników. Wytwarzane odpady magazynowane będą selektywnie, w wydzielonych miejscach na terenie inwestycji niedostępnych dla osób trzecich. Magazynowanie będzie się odbywać w sposób dostosowany do właściwości chemicznych i fizycznych odpadów, w tym stanu skupienia oraz potencjalnego zagrożenia. Wszystkie wytworzone odpady będą przekazywane upoważnionym odbiorcom do odzysku lub unieszkodliwienia.

Przedsięwzięcie zamierza się zrealizować na terenie, który nie jest objęty żadną formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Realizacja inwestycji nie będzie wiązać się z wycinką drzew lub krzewów.

Przedsięwzięcie będzie realizowane w odległości powyżej 80 km od granicy państwa.

W fazie budowy brak takich oddziaływań, które mogłyby spowodować oddziaływanie transgraniczne.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Wójt Gminy Olesno w dniu 25 października 2022 r. wydał w niniejszej sprawie decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski” (znak: 6220/4-6/22). Decyzja stała się ostateczna.

W dniu 15 marca 2023 r. Pani Jadwiga Piotrowska - współwłaściciel działki nr 23 położonej w Wielopolu i graniczącej z działkami nr 4/7 oraz 19/8 w miejscowości Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski, na których miała być realizowana przedmiotowa inwestycja, złożyła wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej decyzją Wójta Gminy Olesno z dnia 25 października 2022 r (znak: znak: 6220/4-6/22) o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat

dąbrowski”, wskazując, że jako strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu. Wójt Gminy Olesno postanowieniem z dnia 15 marca 2023 r. (znak: 6220/4-6/22) wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją Wójta Gminy Olesno z dnia 25 października 2022 r. (znak: 6220/4-6/22), uznając, że Pani Jadwiga Piotrowska jest współwłaścicielem działki nr 23 sąsiadującej z terenem inwestycji, co wskazuje na legitymację procesową wnioskodawcy. O ostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski” w miejscowości Wielopole dowiedziała się w dniu 23 lutego 2023 r. na zebraniu wiejskim w miejscowości Wielopole. Wniosek o wznowienie postępowania został złożony z zachowaniem terminu miesiąca od dnia dowiedzenia się o przedmiotowej decyzji, czyli zgodnie z art. 148§2 k.p.a.

Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu. Według art. 74 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029 ze zm.), stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

W niniejszej sprawie biorąc pod uwagę zaistniały stan faktyczny i obowiązujące w tym względzie przepisy należało wznowić postępowanie zgodnie z wnioskiem, ponieważ w sprawie wydano decyzję, która jest ostateczna, a wniosek o wznowienie postępowania spełniał wymagania formalne (w tym powołuje się na przesłankę z art. 145§1 pkt 4 k.p.a.), wpłynął w ustawowym terminie, o którym mowa w art. 148§2 k.p.a. i nie wskazywał w odniesieniu do wnioskodawcy na oczywisty brak przymiotu strony.

Istnienie okoliczności wymienionych w art. 145 § 1 k.p.a. skutkuje uchYLENIEM wadliwej decyzji ostatecznej i wydaniem orzeczenia rozstrzygającego sprawę administracyjną co do istoty.

W wyniku wznowienia postępowania w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone postępowanie administracyjne. W dniu 15 marca 2023 r. zostało zamieszczone ogłoszenie o możliwości udziału społeczeństwa we wznowionym postępowaniu w dniach 16.03.-14.04.2023 r. Do tutejszego urzędu wpłynęło pismo Starostwa Powiatowego w Dąbrowie Tarnowskiej z dnia 14 marca 2023 r. (data wpływu: 15.03.2023 r.) (znak: OŚR.604.21.2023) przekazujące „Petycje” mieszkańców: Wielopola, Gorzyc, Dąbrówki Gorzyckiej, Adamierzy, Pilczy Żelichowskiej, Niwek, Zalipia, Ćwikowa, Olesna, Swarzowa, Oleśnicy, Odporyszowa, Podlesia Dębowego, Czyżowa i Niecieczy (bez podpisów) skierowaną do p. Starosty Lesława Wiczorka (nazwaną w piśmie starostwa wnioskiem o wznowienie postępowania). W dniu 28 marca 2023 r. wpłynęły „Protesty” mieszkańców gminy Żabno (bez podpisów) skierowane do p. Starosty Lesława Wiczorka, dotyczące budowy instalacji do produkcji alkoholu etylowego, produkcji substratu, budowy sieci ciepłej. W ramach konsultacji społecznych skierowano do Wójta Gminy Olesno sprzeciwu przeciwko planowanej inwestycji wpływające między 29 marca a 14 kwietnia 2023 r. W dniu 28 marca 2023 r. złożono wniosek organizacji ekologicznej

Stowarzyszenie "Towarzystwo na rzecz Ziemi" w Oświęcimiu o dopuszczenie do udziału w postępowaniu administracyjnym. Wójt Gminy Olesno postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2023 r. o dopuścił Stowarzyszenie „Towarzystwo na rzecz Ziemi” do udziału na prawach strony w wznowionym postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Następnie w dniu 6 kwietnia 2023 r. wpłynął wniosek organizacji ekologicznej „Zrzeszenie Ekspertów Ekologii” w Katowicach o dopuszczenie do udziału w postępowaniu. W dniu 12 kwietnia 2023 r. Wójt Gminy Olesno wydał postanowienie o dopuszczeniu „Zrzeszenia Ekspertów Ekologii” do udziału na prawach strony w wznowionym postępowaniu. W dniu 14 kwietnia 2023 r. wpłynął sprzeciw mieszkańców Gminy Olesno skierowany do Wójta Gminy Olesno. W dniu 13 kwietnia 2023 r. wpłynęło pismo „Zrzeszenia Ekspertów Ekologii dotyczące uwag do inwestycji. W dniu 17 kwietnia 2023 r. wpłynął wniosek „Małopolskiej Fundacji Wsparcia Ochrony Środowiska z siedzibą w Krakowie o dopuszczenie do udziału w postępowaniu. Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2023 r. Wójt Gminy Olesno dopuścił tą organizację do postępowania. W dniu 27 kwietnia 2023 r. wpłynęło pismo wnioskodawcy odnoszące się do zarzutów stron zgłaszanych w trakcie postępowania.

Wójt Gminy Olesno zawiadomił o zakończeniu postępowania w sprawie. Pismem z dnia 8 maja Stowarzyszenie "Towarzystwo na rzecz Ziemi" w Oświęcimiu przedstawiło swoje stanowisko w sprawie, w którym strona wniosła o uchylenie decyzji z dnia 25.10.2022r. i wydanie decyzji o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski” w miejscowości Wielopole W uzasadnieniu podniesiono, opisany w raporcie OOS proces technologiczny przetwarzania bioodpadów jest tylko wstępnym procesem ich odzysku i nie prowadzi do utraty statusu odpadu, a więc odpady poddane obróbce nie stają się produktem. W pierwszej kolejności należy wyjaśnić kontekst prawny utraty statusu odpadu w procesie odzysku. Warunki utraty statusu odpadów zostały określone w art. 14 ust. 1 ustawy o odpadach, zgodnie z którym: Określone rodzaje odpadów przestają być odpadami, jeżeli na skutek poddania ich recyklingowi lub innemu odzyskowi spełniają: 1) łącznie następujące warunki: a. przedmiot lub substancja mają zostać wykorzystane do konkretnych celów, b. istnieje rynek takich przedmiotów lub substancji lub popyt na nie, c. przedmiot lub substancja spełniają wymagania techniczne dla zastosowania do konkretnych celów oraz wymagania określone w przepisach, w szczególności dotyczących chemikaliów i produktów mających zastosowanie do danego przedmiotu lub danej substancji, i w normach mających zastosowanie do danego produktu, d. zastosowanie przedmiotu lub substancji nie prowadzi do negatywnych skutków dla życia, zdrowia ludzi lub środowiska; 2) szczegółowe warunki utraty statusu odpadów, które są określone w przepisach prawa Unii Europejskiej albo w przepisach wydanych na podstawie ust. 1a, a jeżeli nie zostały określone w tych przepisach - w zezwoleniu na przetwarzanie odpadów. Dla bioodpadów nie zostały określone szczegółowe warunki utraty statusu odpadów zarówno na szczeblu unijnym, jak również krajowym (biorąc pod uwagę ich specyfikę trudno spodziewać się takich regulacji). Zatem bioodpady mogą przestać być odpadem jedynie w wypadku, gdy spełnią warunki określone szczegółowo w zezwoleniu na przetwarzanie odpadów. W takim wypadku z chwilą spełnienia powyższych wymogów oraz szczegółowych warunków określonych w pozwoleniu zintegrowanym, bioodpady przestają być odpadami. Dalej strona dodaje, że pomimo braku specyficznych uregulowań warunków utraty statusu odpadów przez bioodpady, to ich użyteczne wykorzystanie może nastąpić tylko poprzez wytwarzanie biogazu wraz z uzyskaniem pełnowartościowego pofermentu oraz - podobnie - uzyskania w procesie kompostowania produktu spełniającego wymagania przepisów dotyczących nawozów. W obu tych przypadkach istnieją szczegółowe regulacje dotyczące rodzajów bioodpadów i warunków technologicznych ich przetwarzania, aby uzyskać pełnowartościowy produkt. W zakresie wytwarzania biogazu i kompostowania będzie miało zastosowanie rozporządzenie nr 1069/2009 1 oraz rozporządzenie wykonawcze nr 142/20112

w odniesieniu do bioodpadów, które mogą zawierać substancje odzwierzęce, tak jak stosowane w planowanym procesie bioodpady kuchenne (20 01 08), 16 03 06 organiczne odpady inne niż wymienione w 16 03 05, 16 03 80 oraz 16 0380 produkty spożywcze przeterminowane lub nieprzydatne do spożycia. Zgodnie z załącznikiem 1 do rozporządzenia 142/2011 22. "odpady gastronomiczne" oznaczają wszystkie odpady żywnościowe, w tym zużyty olej kuchenny pochodzący z restauracji, obiektów gastronomicznych i kuchni, łącznie z kuchniami zbiorowymi i domowymi. Zatem do komunalnych bioodpadów kuchennych stosuje się przepisy tego rozporządzenia, a konkretnie standardy określone w załączniku V. Strona zaznacza, że zgodnie z art. 10 lit p rozporządzenia 1069/2009 odpady gastronomiczne należą o 3 kategorii materiałów - produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. Ponadto, odpady o kodach 16 03 06 i 16 03 80 także mogą zawierać produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego kategorii 3. W załączniku V rozdziale III zostały określone standardowe parametry przekształcania zgodnie z którymi materiał kategorii 3 wykorzystywany jako surowiec w wytwórni biogazu wyposażonej w urządzenia do pasteryzacji lub oczyszczania albo w kompostowni musi podlegać następującym minimalnym wymaganiom: a) maksymalna wielkość cząstek przed wprowadzeniem ich do urządzenia: 12 mm; b) minimalna temperatura całego materiału w urządzeniu: 70 °C; oraz 1 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 300, str. 1 z późn. zm.), 2 Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz. U. UE. L. z 2011 r. Nr 54, str. 1 z późn. zm.), c) minimalny czas obróbki w urządzeniu bez przerw: 60 minut. Podobnie w załączniku nr IV wszystkie standardowe metody przetwarzania określone w załączniku III zakładają poddanie materiału obróbce cieplnej. Dodatkowo strona podkreśla, że w załączniku V w rozdziale I, zabrania się lokalizacji wytwórni biogazu i kompostowni, gdy instalacja znajduje się w miejscu lub w sąsiedztwie miejsca, w którym trzyma się zwierzęta gospodarskie, i nie wykorzystuje ona wyłącznie obornika, mleka lub siary pochodzących od tych zwierząt. Wówczas wytwórnia musi znajdować się w odpowiedniej odległości od obszaru, na którym trzyma się zwierzęta. Odległość tę ustala się tak, aby wykluczyć niedopuszczalne zagrożenie przeniesienia z instalacji choroby przenoszonej na ludzi lub zwierzęta. W każdym przypadku konieczne jest zapewnienie całkowitego fizycznego oddzielenia instalacji od zwierząt, ich paszy i ściółki, w razie potrzeby także za pomocą ogrodzenia. Stąd per analogiam niedopuszczalna jest lokalizacja inwestycji służącej do wstępnego przetwarzania bioodpadów, jak to ma miejsce w tym konkretnym przypadku. Strona podkreśla, że przenosząc powyższe wywody na grunt niniejszej sprawy należy wskazać po pierwsze, że w procesie, który ma się odbywać w planowanej instalacji nie jest przewidziana pasteryzacja bioodpadów. Powstała w wyniku przetworzenia w instalacji biopulpa, nie nadaje się do wykorzystania w innej działalności niż przetwarzanie odpadów, o czym pisze sam wnioskodawca. Rozdrobnienie, rozwodnienie i wymieszanie oraz odseparowanie zanieczyszczeń nie mieści się w definicji recyklingu R3, a jest procesem odzysku R12. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 pkt 23 u.o. jako recykling rozumie się odzysk, w ramach którego odpady są ponownie przetwarzane na produkty, materiały lub substancje wykorzystywane pierwotnym celu lub innych celach; obejmuje to ponowne przetwarzanie materiału organicznego (recykling organiczny), ale nie obejmuje odzysku energii i ponownego przetwarzania na materiały, które mają być

wykorzystane jako paliwa lub do prac ziemnych. Odpady te ostatecznie będą mogły być poddane recyklingowi, ale już w innym miejscu, w innym procesie i innej instalacji – biogazowni, co jest opisane w raporcie na str. 16 w ostatnim akapicie. Dopiero ten kolejny etap:– uzyskanie biogazu oraz pofermentu, dla którego zarządzający biogazownią uzyska decyzję Ministra właściwego ds. Rolnictwa, w wyniku fermentacji metanowej, jako poddanie procesowi biologicznemu biopulpy, można będzie kwalifikować jako proces R3. W procesie fermentacji beztlenowej dokonuje się recykling organiczny – wytworzenie pofermentu oraz odzysk energii– wytworzenie biogazu. Przy wstępnym przetworzeniu odpadów w ramach tego przedsięwzięcia, nie następuje odzysk materiałowy, ani odzysk energii. Opisane na stronie 68 raportu przetwarzanie odpadów odpowiada procesowi R12 a nie procesowi R3, który jest procesem obróbki biologicznej odpadów, a taka obróbka nie będzie prowadzona. W tym zakresie założenia do raportu OOS są błędne i de facto uniemożliwiają jego rzetelną ocenę. Załącznik nr 1 do ustawy o odpadach jako proces R12 definicje (*****) Jeżeli nie istnieje inny właściwy kod R, może to obejmować procesy wstępne poprzedzające przetwarzanie wstępne odpadów, jak np. demontaż, sortowanie, kruszenie, zagęszczanie, granulację, suszenie, rozdrabnianie, kondycjonowanie, przepakowywanie, separację, tworzenie mieszanek lub mieszanie przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w pozycji R1-R11. W planowanej instalacji będzie realizowane właśnie wstępne rozdrobnienie, rozwodnienie, mieszanie oraz odseparowanie tworzyw sztucznych. Przetwarzane odpady nie będą zasadniczo podlegały procesom chemicznym (za wyjątkiem naturalnych reakcji, które będą zachodzić samoczynnie), ale jedynie procesom obróbki mechanicznej (co wprost jest określone na stronie 15 raportu, w ostatnim akapicie). Tym samym, stanowisko wnioskodawcy obarczone jest istotną wadą, gdyż w całości odnosi się do niewłaściwego procesu oraz niewłaściwego „produktu” procesu („substrat” a nie odpad). Tak zaprojektowany proces przetworzenia bioodpadów nie prowadzi w świetle art. 14 ust. 1 ustawy o odpadach do utraty przez nie statusu odpadów. Nawet uznając go za proces odzysku R12 nie spełnia on przesłanek określonych w art. 14 ust. lit b) do do d) ustawy o odpadach. W Polsce nie istnieje rynek tego rodzaju towarów i popyt na substrat do produkcji biogazu. Ewentualny obrót takimi substancjami odbywa się w oparciu o mechanizmy przekazania odpadów i odpłatnego ich zagospodarowania. To wytwórca substratu musiałby płacić, żeby odpowiednia instalacja (biogazownia lub kompostownia) przyjęła go. Co jednak najważniejsze biopulpa, która ma powstawać w instalacji nie spełnia przytoczonych powyżej standardów określonych w załącznikach IV i V rozporządzenia 142/2011 z uwagi na brak obróbki termicznej. A efektem tego jest istotne zagrożenie dla zdrowia i życia zwierząt i ludzi. W literaturze powołanej w bibliografii raportu - Technologie przetwarzania selektywnie zbieranych bioodpadów pochodzenia komunalnego – fermentacja metanowa, opracowanie dr Ewa Krasuska, październik 2013 – na stronie 36, wyraźnie wskazuje się, że w „wyniku obróbki hydro-mechanicznej otrzymuje się trzy strumienie odpadów: (i) upłynnioną organiczną zawiesinę, (ii) lekkie elementy takie jak tworzywa sztuczne, folie, drewno tekstylia itp., (iii) ciężkie elementy, takie jak szkło, kości, baterie itp.” Mało tego, obróbkę hydro-mechaniczną dr. E. Krasuska kwalifikuje jako obróbkę wstępną, a nie proces odzysku, powodujący utratę statusu odpadu. Ponadto trzeba wskazać, że brak etapu pasteryzacji w planowanej instalacji, nie zmienia zasadniczo właściwości bioodpadów będących wsadem. Zmiana postaci fizycznej nie powoduje zatrzymania procesów biodegradacji, czyli zasadniczej właściwości odpadów o kodach 20 01 08, 20 02 01 i innych bioodpadów. Dopiero proces tlenowej lub beztlenowej fermentacji pozwala na wytworzenie produktu, który ma właściwości i może być (po spełnieniu warunków opisanych w przepisach szczegółowych) klasyfikowany jako nawóz lub środek poprawiający właściwości gleby. Reasumując, wskazuje strona, powyższe wywody, proces zakładany w planowanej instalacji nie prowadzi do istotnej zmiany właściwości bioodpadów i nie prowadzi do tego aby odpady te służyły użytecznemu zastosowaniu przez zastąpienie innych materiałów, które w przeciwnym przypadku zostałyby

użyte do spełnienia danej funkcji, lub w wyniku którego odpady są przygotowywane do spełnienia takiej funkcji w danym zakładzie lub ogólnie w gospodarce. Należy bowiem wskazać, że biopulpa nie może wprost zastąpić wsadów z surowców roślinnych niebędących odpadami, gdyż nie zostanie poddana pasteryzacji. Z tego też powodu nie ma żadnego innego zastosowania w gospodarce, niż procesy fermentacji beztlenowej, jako procesy przetwarzania odpadów, prowadzone przy spełnieniu specyficznych dla nich uwarunkowań i na podstawie zezwolenia na przetwarzanie odpadów. Podkreślić też należy, że większość biogazowni w Polsce to biogazownie rolnicze, w których nie ma możliwości przetwarzania odpadów komunalnych, zatem wątpliwość wzbudza już sam fakt realnej możliwości przekazania uprawnionym odbiorcom tak dużej ilości odpadu (planowane 350Mg/dobę, co oznacza kilkanaście do kilkudziesięciu pojazdów/dobę). W świetle powyższych wywodów strona podkreśla, że sposób wykorzystania terenu w ramach planowanego przedsięwzięcia, za niezgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Podstawowym przeznaczeniem nieruchomości, na której ma zostać zlokalizowane przedsięwzięcie jest przeznaczenie rolnicze. Dla obszaru oznaczonego jako M11RPU uchwała nr XVI/117/2000 Rady Gminy w Oleśnie z 25-02-2000 r. ustaliła przeznaczenie pod tereny bazy produkcji rolno-hodowlanej, przetwórstwa rolno-spożywczego, oraz produkcji kostki brukowej i innych materiałów budowlanych, a także innej produkcji nierolniczej. Biorąc pod uwagę, że sformułowanie „innej produkcji nierolniczej” rozszerza zakres przeznaczania w istocie do wszelkich rodzajów działalności produkcyjnej, należy uje traktować, jako wskazanie przeznaczenia dodatkowego (uzupełniającego). Gdyby bowiem wolą prawodawcy lokalnego było po prostu umożliwienie na obszarze M11RPU wykonywania jakiegokolwiek produkcji, to bez sensu byłoby wyliczenie na początku tego zdania działalności związanych z produkcją rolną. Zatem jedyną możliwą i zgodną z zasadą racjonalnego prawodawcy, a zarazem mieszczącą się w granicach wykładni językowej, jest interpretacja, że sformułowanie „innej produkcji nierolniczej” stanowi przeznaczenie dodatkowe dla tego obszaru. Taki wynik wykładni miejscowego planu prowadzi do konieczności ustalenia, czy charakter ocenianego przedsięwzięcia jest zgodny z podstawowym. Przedsięwzięcie polegające na wstępnej obróbce bioodpadów kuchennych nie wypełnia definicji działalności rolniczej w jakimkolwiek zakresie. Przetwarzanie odpadów jest oddzielnym rodzajem działalności gospodarczej poddanym szczegółowym regulacjom. Wiąże się ona m.in. ze znaczącym oddziaływaniem na środowisko, w tym z ryzykiem uwolnienia dużej ilości substancji podlegających biodegradacji, dużą częstotliwością ruchu pojazdów przywożących odpady i wywożących pozostałości po tym procesie, oraz powodowanie emisji substancji szkodliwych dla zdrowia powstałych w wyniku biodegradacji odpadów, które mogą przedostawać się do organizmów żywych, w tym ryzyka przedostania się drobnoustrojów chorobotwórczych do organizmów lub substancji, z których produkowana jest następnie żywność. W świetle takiej charakterystyki planowanego przedsięwzięcia trzeba je zdaniem strony ocenić jednoznacznie, jako niezgodne z przeznaczeniem podstawowym. Dodatkowo trzeba wskazać, że planowana działalność nie ma charakteru ani produkcyjnego, ani rolniczego, lecz mieści się w pełni w zakresie pojęcia gospodarowania odpadami, czy też przetwarzania odpadów. Tego rodzaju działalność nie jest przewidziana w żadnym wypadku w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ponadto biorąc pod uwagę treść art. 10 ust. 1 ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) oraz akty wykonawcze do tej ustawy, w tamtym stanie prawnym, w którym podejmowana była uchwała nie ma nr XVI/117/2000 Rady Gminy w Oleśnie z 25-02-2000 r. nie było wytycznych w zakresie rodzajów przeznaczenia. Zatem przeznaczenie określone w MPZP można interpretować ściślej, niż w obecnym stanie prawnym, albowiem poprzednio organ stanowiący miał o wiele większą swobodę określania sposobów przeznaczenia terenu. Co jednak najistotniejsze, przepisy załącznika V rozporządzenia 142/2011 nie pozwalają na sytuowanie biogazowni lub

kompostowni przetwarzających produkty odzwierzęce w pobliżu miejsc hodowli trzody i produkcji żywności. W miejscowym planie przewidzianym dla działki 4/7 podstawowym przeznaczeniem jest właśnie hodowla trzody, zatem realizacja przedmiotowej inwestycji nie pozwoliłaby na wykorzystanie obszaru oznaczonego M11RPU do podstawowego celu. Zatem przedmiotowe przedsięwzięcie jest całkowicie sprzeczne z przeznaczeniem określonym w MPZP. W świetle powyższych uwag planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z przeznaczeniem obszaru określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Zatem zgodnie z art. 80 ust. 2 u.o.o.ś. Jak wskazuje się orzecznictwie „Skoro z treści art. 80 ust. 2 u.u.i.ś. [u.o.o.ś] wynika, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe.” [Wyrok NSA z 22.06.2020 r., II OSK 329/20, LEX nr 3035603]. Zatem w przedmiotowej sprawie koniecznym jest uchylenie decyzji i rozstrzygnięcie o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia. Strona dodatkowo wskazuje, że przeprowadzona w raporcie analiza emisji substancji odorowych nie obejmuje (nie wlicza) biogazu, który nagromadził się w opakowaniach przed dostarczeniem odpadów do instalacji. Należy wskazać, że od momentu wytworzenia odpadu do momentu otwarcia worka w instalacji może upłynąć długi czas, pozwalający na znaczny rozkład bioodpadów. Należy założyć, że te niekontrolowane procesy chemiczne będą zachodzić w postaci procesów beztlenowych, czego wynikiem będzie wydzielanie się metanu jako gazu cieplarnianego oraz innych substancji lotnych powodujących także znaczne uciążliwości zapachowe. Jeśli uwzględnić przy tym jakość selektywnej zbiórki bioodpadów kuchennych, w szczególności w aspekcie zanieczyszczenia ich produktami odzwierzęcymi, problem wydzielających się odorów rośnie do rangi poważnego negatywnego wpływu na sąsiednie nieruchomości. Co więcej porównanie emisji substancji odorowych do emisji ze składowiska odpadów jest w tym wypadku zupełnie nieadekwatne, albowiem odpady poddawane składowaniu przechodzą wcześniej proces mechaniczno-biologicznego przetwarzania, w trakcie którego oddzielane i stabilizowane są frakcje biodegradowalne i odpady deponowane na składowisku nie ulegają dalszemu intensywnemu rozkładowi. Wobec tego, że nie przewiduje się roboczego podciśnienia w hali, trzeba założyć uwalnianie się do powietrza znacznych ilości substancji odorowych o charakterze emisji niezorganizowanej. Dodatkowo według strony wariant wskazywany jako alternatywny nie jest w istocie racjonalną alternatywą dla przedsięwzięcia. Taki wariant nie zmienia w ogóle parametrów technologicznych, a pewne rozwiązania budowlane, które mają wpływ wyłączenie na stopień niezorganizowanych emisji substancji do powietrza, oraz emisji hałasu do środowiska. Co więcej, ten wariant wydaje się mimo to znaczenie korzystniejszy dla środowiska niż wariant proponowany przez wnioskodawcę.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 1029 ze zm. zwana dalej u.o.o.ś.), właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Według art. 75 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś. w zw. z art. 150 § 1 k.p.a. organem właściwym do wydania decyzji w niniejszej sprawie jest Wójt Gminy Olesno.

Należy wskazać, że zgodnie z uchwałą nr XVI/117/2000 Rady Gminy w Oleśnie z dnia 25 lutego 2000 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, działki nr 4/7 oraz 19/8 w miejscowości Wielopole są częściowo objęte planem zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z jego zapisami dla terenu oznaczonego jako M11RPU dopuszczalne

jest zagospodarowanie jako - tereny bazy produkcji rolno-hodowlanej, przetwórstwa rolno-spożywczego, oraz produkcji kostki brukowej i innych materiałów budowlanych, a także innej produkcji nierolniczej. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Stowarzyszenia Towarzystwo na rzecz Ziemi w Oświęcimiu, że sformułowanie „innej produkcji nierolniczej” stanowi przeznaczenie dodatkowe dla tego obszaru. To z kolei powoduje, że planowane przedsięwzięcie polegające na wstępnej obróbce bioodpadów kuchennych nie wypełnia definicji działalności rolniczej w jakimkolwiek zakresie, a przetwarzanie odpadów jest oddzielnym rodzajem działalności gospodarczej poddanym szczegółowym regulacjom i wiąże się ona m.in. ze znaczącym oddziaływaniem na środowisko, w tym z ryzykiem uwolnienia dużej ilości substancji podlegających biodegradacji, dużą częstotliwością ruchu pojazdów przywożących odpady i wywożących pozostałości po tym procesie, oraz powodowanie emisji substancji szkodliwych dla zdrowia powstałych w wyniku biodegradacji odpadów, które mogą przedostawać się do organizmów żywych, w tym ryzyka przedostania się drobnoustrojów chorobotwórczych do organizmów lub substancji, z których produkowana jest następnie żywność. Wobec powyższego w świetle takiej charakterystyki planowanego przedsięwzięcia trzeba je ocenić, jako niezgodne z przeznaczeniem podstawowym. Dodatkowo trzeba wskazać, że planowana działalność nie ma charakteru ani produkcyjnego, ani rolniczego, lecz mieści się w pełni w zakresie pojęcia gospodarowania odpadami, czy też przetwarzania odpadów. Tego rodzaju działalność nie jest przewidziana w żadnym wypadku w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 kwietnia 2023 r. (III OSK 2045/21) „W przypadku stwierdzenia niezgodności planowego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego procedowanie co do meritum, w sprawie potrzeby ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia niezgodnego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, staje się bezprzedmiotowe.”

Zatem planowane przedsięwzięcie należy ocenić, jako niezgodne z przeznaczeniem podstawowym i jest niezgodne z przeznaczeniem obszaru określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Należy również uznać, że w trakcie niniejszego postępowania administracyjnego, do tutejszego Urzędu wpłynęło ponad 1600 sprzeciwów mieszkańców wsi Wielopole i okolicznych miejscowości w których, podnoszono szereg zastrzeżeń dotyczących planowanej inwestycji. W sprzeciwie (data wpływu 14.04.2023 r.) w pkt 11 mieszkańcy podnoszą, że już obecna działalność inwestora powoduje dużą uciążliwość dla środowiska i jego mieszkańców, poprzez nieustanną z daniem wnoszących emisję fetoru, zanieczyszczenie wód cieku Wielopolka, zanieczyszczenie gleby odciekami ze zgromadzonych na terenie gospodarstwa odpadów. Zdaniem mieszkańców realizacja przedmiotowej inwestycji spowoduje doszczętną degradację tego środowiska. Mieszkańcy podkreślają, że przebywanie w obecnych miejscach zamieszkania, na które mieszkańcy pracowali całe swoje życie stanie się niemożliwe.

W raporcie o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia wskazano, że na etapie eksploatacji, na terenie zakładu podczas eksploatacji występować będzie emisja do powietrza. Należy się również zgodzić ze stanowiskiem Stowarzyszenia "Towarzystwo na rzecz Ziemi" w Oświęcimiu, że pochodząca z instalacji przeprowadzona w raporcie analiza emisji substancji odrowych nie obejmuje (nie wlicza) biogazu, który nagromadził w opakowaniach się przed dostarczeniem odpadów do instalacji. Należy wskazać, że od momentu wytworzenia odpadu do momentu otwarcia worka w instalacji może upłynąć długi czas, pozwalający na znaczny rozkład bioodpadów. Należy założyć, że te niekontrolowane procesy chemiczne będą zachodzić w postaci procesów beztlenowych, czego wynikiem będzie wydzielanie się metanu jako gazu cieplarnianego oraz innych substancji lotnych powodujących także znaczne uciążliwości zapachowe. Jeśli uwzględnić przy tym jakość selektywnej zbiórki bioodpadów

kuchennych, w szczególności w aspekcie zanieczyszczenia ich produktami odzwierzęcymi, problem wydzielających się odorów rośnie do rągi poważnego negatywnego wpływu na sąsiednie nieruchomości. Co więcej porównanie emisji substancji odorowych do emisji ze składowiska odpadów jest w tym wypadku zupełnie nieadekwatne, albowiem odpady poddawane składowaniu przechodzą wcześniej proces mechaniczno-biologicznego przetwarzania, w trakcie którego oddzielane i stabilizowane są frakcje biodegradowalne i odpady deponowane na składowisku nie ulegają dalszemu intensywnemu rozkładowi. Wobec tego, że nie przewiduje się roboczego podciśnienia w hali, trzeba założyć uwalnianie się do powietrza znacznych ilości substancji odorowych o charakterze emisji niezorganizowanej.

Wskazać należy, iż postępowanie w sprawie oceny oddziaływania danego przedsięwzięcia na środowisko służy zidentyfikowaniu wszystkich potencjalnych zagrożeń dla środowiska, mogących wiązać się z realizacją przedsięwzięcia, a następnie wskazaniu rozwiązań eliminujących lub minimalizujących te zagrożenia. Stosownie do powyższego, zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy, w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia min. bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi. Zatem organy orzekające w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia powinny wszechstronnie poczynić ustalenia na temat spodziewanego oddziaływania przedsięwzięcia na szeroko rozumiane środowisko, w tym na ludzi. Oczywiście jest, iż przy inwestycjach takich jak planowane przedsięwzięcie istotne znaczenie ma kwestia ewentualnej uciążliwości odorowej tych obiektów. Zasięg takiej uciążliwości musi być zatem zbadany w każdej takiej sprawie. Okolicznością bezspornie utrudniającą badanie ww. uciążliwości jest brak w obowiązującym systemie prawa norm określających dopuszczalne wartości odorów (brak norm odorowych na co powołuje się min. Inwestor). Jak podkreśla orzecznictwo sądowe, ww. stan normatywny bynajmniej nie zwalnia organów orzekających w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań z obowiązku dokładnego wyjaśnienia, czy ryzyko wystąpienia ww. uciążliwości odorowej wystąpi w danej sprawie i w jaki sposób uciążliwości tej można zapobiec (por. np. wyrok NSA z 14 listopada 2012 r., II OSK 1238/11 oraz wyrok tut. Sądu z 7 września 2017 r., IV SA/Wa 1196/17). Orzecznictwo sądowe zdecydowanie również odrzuca, jako okoliczność mogącą uzasadniać odstępowanie od dokonywania ww. ustaleń, rzekomą całkowitą relatywność, czy też subiektywizm ocen co do uciążliwości odorowej danego przedsięwzięcia. Ww. stanowisko kłóci się bowiem w oczywisty sposób ze wskazaniami doświadczenia życiowego, w świetle których wprawdzie próg odczuwania uciążliwości odorowej może różnić się w przypadku poszczególnych osób, niemniej okoliczność ta nie jest równoznaczna z nieistnieniem utrwalonej i łatwo dostępnej wiedzy na temat stopni uciążliwości odorowej, odbieranej przez zdecydowaną większość ludzi jako np. niska, średnia, wysoka, czy też bardzo wysoka. Dlatego też jeżeli uciążliwość odorowa danego przedsięwzięcia oddziaływałaby w sposób zbyt daleko idący na najbliższe sąsiedztwo (w szczególności zajęte pod zabudowę mieszkalną) to upoważnia to organ orzekający w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań do odmowy wydania takiej decyzji. Należy w tym kontekście wyraźnie zaznaczyć, iż podstawą odmowy jest brak możliwości zapobieżenia istotnemu negatywnemu oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (tj. oddziaływaniu na warunki życia ludzi, o których to warunkach mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Bardzo ważne jest również okoliczność, że zagadnienie uciążliwości odorowej należy przy tym ściśle odróżniać od zagadnienia emisji gazów do powietrza (amoniaku, czy też siarkowodoru). Aczkolwiek ww. gazy mają właściwości odorotwórcze, to dotrzymywania przez inwestora wymogów co do dopuszczalnego pułapu takiej emisji (wymogi te ściśle określają stosowne przepisy wykonawcze) nie można automatycznie utożsamiać z brakiem uciążliwości odorowych. Zatem w niniejszej sprawie mając na uwadze zebrany materiał należy uznać, że planowane przedsięwzięcie w ocenie organu będzie źródłem emisji odorów oddziałujących w sposób nie

akceptowalny na otoczenie terenu inwestycji, tj. w szczególności na pobliską zabudowę mieszkaniową, znajdującą się bliskiej odległości (kilkadziesiąt metrów) od granicy terenu inwestycji i jej oddziaływania. Zdaniem organu szacunków tego rodzaju nie zawiera w szczególności przedłożony przez Inwestorów raport, który koncentruje się zasadniczo na kwestii dotrzymania norm emisji gazu, konkludując iż uciążliwości przedsięwzięcia zamkną się całkowicie w granicach terenu inwestycji. Tym samym ani w raporcie ani w pozostałym materiale dowodowym sprawy nie znajduje się analiza, pozwalająca na uznanie, że zasięg terytorialny, skala (natężenia, czasu trwania) - przewidywanych oddziaływań odorowych będzie niewielka. Zatem w ocenie organu instalacja do przygotowania paliwa alternatywnego może być powodem odorów na nieruchomościach sąsiednich. Z treści raportu wynika, że odory te zazwyczaj stanowią pozostałości po procesie mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów komunalnych. Biorąc pod uwagę niski stopień selektywnej zbiórki odpadów bio – kuchennych, oraz niedoskonałości procesu MBP, tak powstały RDF, preRDF będzie zanieczyszczony resztkami czynnymi biologicznie, co powodować może uwalnianie się substancji o nieprzyjemnym zapachu przy otwieraniu balotów.

W orzecznictwie sądowo-administracyjnym podkreśla się, że stwierdzenie nadmierności wpływu emisji odorowych, oceniane przez pryzmat fundamentalnych dla prawa ochrony środowiska zasad prewencji oraz przezorności (art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, Dz. U. z 2020 r. poz. 1219 z późn. zm. oraz art. 191 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), może uzasadniać odmowę ustalenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia." Wyrok WSA w Warszawie z 9.09.2020 r., IV SA/Wa 2720/19, LEX nr 3067921. W wyroku NSA z 25 maja 2020 r., NSA stwierdził: "Sąd I instancji prawidłowo zaakceptował zastosowanie przez organy zasad prawa ochrony środowiska - zasady prewencji, zasady przezorności i zasady zrównoważonego rozwoju, uznając, że realizacja planowanej inwestycji nie jest możliwa. W sytuacji braku norm określających parametry stężeń substancji zapachowych w powietrzu, zasady te nakazują powstrzymanie realizacji inwestycji hodowli drobiu na taką skalę w tak niewielkiej odległości od zabudowań mieszkalnych. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oddziaływanie substancji zapachowych pochodzących z hodowli drobiu o takim rozmiarze będzie odczuwalne i uciążliwe, a do tego niemalże permanentne biorąc pod uwagę planowanych kilka cykli chowu w ciągu roku (jak wynika z raportu, s. 9, łącznie 336 dni). Brak stosownych norm chroniących życie i zdrowie ludzi przed oddziaływaniami odorów, nakłada na organy obowiązek zapobiegania potencjalnym zagrożeniom związanym z tego typu oddziaływaniami". Organ wskazuje, że w niniejszej sprawie zastosowanie ma zasada zrównoważonego rozwoju (art. 5 Konstytucji RP w zw. z art. 3 pkt 50 p.o.ś.) oraz zasady prewencji i zasady przezorności (art. 6 p.o.ś.) w sprawach dotyczących oceny oddziaływania wysoce odorotwórczych przedsięwzięć na środowisko. Ponadto przy ocenie nadmierności oddziaływań odorowych nie można pomijać, że emisja odorów może w pewnych sytuacjach prowadzić do naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz mieszkania, czyli wartości chronionych m.in. na gruncie art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W szczególności w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przyjmuje się, że wspomniany przepis Konwencji obejmuje poszanowanie jakości życia prywatnego oraz możliwość korzystania w spokoju z walorów własnego domu. Prawa te mogą być naruszone również w sposób niematerialny, np. na skutek hałasu, emisji szkodliwych substancji, nieprzyjemnych zapachów oraz innych ingerencji (zob. np. wyroki: z 8 lipca 2003 r. w sprawie H. i inni przeciwko (...), skarga nr (...), § 96 oraz z 3 maja 2011 r. w sprawie A. przeciwko Polsce, skarga nr (...), § 93; zob. np. H. Machińska, Europejska Konwencja Praw Człowieka jako instrument ochrony praw jednostki w związku z zanieczyszczeniem środowiska, "Europejski Przegląd Sądowy" 2014, nr 1, s. 63). Na gruncie orzecznictwa ETPCz przyjąć należy, w świetle Konwencji władze publiczne w zakresie ochrony środowiska nie tylko muszą

powstrzymywać się od arbitralnej ingerencji w prawa jednostek, lecz także powinny podjąć aktywne kroki w celu zapewnienia tych praw. Obowiązek ten spoczywa na władzach publicznych, a więc nie tylko na organach administracji publicznej (władza wykonawcza), lecz także na organach władzy sądowej, w tym na sądach administracyjnych (zob. R. Hauser, Konflikt środowiskowy przed organami i sądami administracyjnymi w kontekście art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, "Europejski Przegląd Sądowy" 2014, nr 1, s. 28).

Uznając, że w świetle powyższego, planowane przedsięwzięcie nie spełnia łącznych przesłanek niezbędnych do wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, należy orzec odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski”.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.a, decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. W tym ostatnim przypadku organ administracji publicznej może w drodze postanowienia zażądać od strony stosownego zabezpieczenia. Okoliczność, iż w obrocie prawnym funkcjonuje decyzja Wójta Gminy Olesno z dnia 25 października 2022 r. o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie punktu produkcji substratu organicznego na terenie dz. Nr 4/7 obr. Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski”, a przedmiotowa decyzja może wpływać na życie i zdrowie mieszkańców znajdujących się w sąsiedztwie inwestycji domów czyli może wpływać na ważny interes społeczny, uzasadnia nadanie niniejszej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Występowanie zagrożenia dla ważnego interesu społecznego, jakim jest życie i zdrowie mieszkańców, uzasadnia nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Od niniejszej decyzji stronom przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Tarnowie, w terminie 14 dni od otrzymania decyzji, za pośrednictwem Wójta Gminy Olesno. . W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1 x Wnioskodawca.,

1x strony postępowania.,

1 x a/a.

W O J T
mgr inż. Witold Morawiec